

Arrest

nr. 304 056 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDAN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 552, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2023 werd Ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Algerije

[...]

Verblijvende te/Verklaard te verblijven te: E. [...] 9000 Gent

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

In casu deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de genaamde B.R. [...] In toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gestoten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleid of zich bij hem voegt;"

Echter, betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen. Immers, uit de negatieve woonvaststelling van de Politiezone Gent dd. 23.05.2023 blijkt dat betrokkene niet langer is aan te treffen op het adres van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 23.05.2023 staat geregistreerd met een 'voorstel afvoering van ambtswege'.

Betrokkene loont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter Juncto 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

- "- Schending van het artikel 40ter Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 43 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van de rechtszekerheid en het legaliteitsbeginsel;*
- Schending van het hoorrecht.*

4.1.2.

- 4.1.2.1. Motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype en korte motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

6.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

- 4.1.2.2. *Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerster zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.1.3.

De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is gestoeld op volgende elementen:

- *De verzoekster zou niet op afdoende wijze aangetoond hebben zich bij de referentiepersoon te voegen*

4.1.4.

Met betrekking tot samenwonen van verzoekster en haar echtgenoot

Verweerster stelt het volgende:

“Echter, betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen. Immers, uit de negatieve woonvaststelling van de Politiezone Gent dd. 23.05.2023 blijkt dat betrokkene niet langer is aan te treffen op het adres van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 23.05.2023 staat geregistreerd met een ‘voorstel afvoering van ambtswege’.”

(zie het stuk 1).

Dat uit nazicht van de rijksregisters blijkt dat verzoekster wel degelijk samenwoonde met de referentiepersoon, zij het van 01.03.2023 tot en met 23.05.2023 (zie stukken 5 en 6).

Dat verzoekster naar aanleiding van feiten van familiaal geweld op 19.05.2023 klacht indiende bij de politiediensten.

Dat zij omwille van die reden uit de woning van de referentiepersoon vertrok.

Dat dit een moeilijke beslissing is en zij hier nu mee riskeert haar verblijfsrecht te verliezen. Doch dat zij haar geluk voorop stelt aan het hebben van een verblijfsrecht. Zij wenst duidelijk geen schijn hoog te houden!

Dat verweerster met deze informatie niet heeft rekening gehouden.

Dat zij zich geen vragen stelde bij het feit dat verzoekster amper 3 maanden bij de referentiepersoon heeft gewoond en er vervolgens maar meteen vanuit gaat dat verzoekster haar voorwaarden ter kwade trouw niet nakomt.

Dat verzoekster niet liever zou willen dat haar huwelijk stand houdt, doch dat zij weigert samen te wonen en gehuwd te zijn met dergelijke agressieve en gewelddadige partner.

Dat zij vervolgens ook de echtscheidingsprocedure opstartte.

Dat bijgevolg niet verwonderlijk is dat verzoekster niet meer op het adres staat ingeschreven. Zij verblijft op heden in de M. [...] 9000 Gent. De stad Gent is hiervan op de hoogte. Zij heeft hier openlijk over gecommuniceerd, daar zij verzocht zich in te schrijven. Stad Gent weigerde echter haar inschrijving, gelet op het feit dat haar verblijfsrecht werd geweigerd.

Verzoekster bevindt zich aldus nu in een impasse.

Zij verliet Frankrijk om te huwen, doch heeft zich dit al lang beklagd. Zij kan echter op heden niet meer terugkeren, daar haar verblijf daar niet meer kan worden verlengd, gelet op het feit dat zij niet meer wordt toegelaten in haar studies.

4.1.5. Met betrekking tot het geweld van de referentiepersoon t.o.v. verzoekster

Zoals eerder aangehaald is verzoekster sinds 24.02.2023 gehuwd met de heer R.B. .

Dat de relatie echter verbroken is en mevrouw op heden niet meer samen woont met haar echtgenoot. Zij wensen dan ook uit de echt te scheiden. Op heden zijn zij echter nog steeds gehuwd.

Dat tijdens de periode waarin de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, de relatie onder druk kwam te staan.

Dat om deze reden de heer R.B. alle medewerking tot het vervullen van de aanvraag tot gezinshereniging weigerde en verzoekster van zijn adres schrapte.

Dat verzoekster verschillende keren het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Dat haar echtgenoot verzoekster verschillende keren heeft geslagen.

Verzoekster bracht hier ook de politiediensten van op de hoogte. Zij diende tevens klacht in (zie het stuk 2).

Dat voor verzoekster deze situatie onhoudbaar werd, waardoor zij besloot te verhuizen van hun gezamenlijk adres aan de E. [...] 9000 Gent naar M. [...] 9000 Gent.

Dat verweerster echter bij het nemen van de beslissing tot weigering dient te onderzoeken of verzoekster niet onder toepassingsgebied van artikel 42quater § 4, 4° Vw valt.

Verweerster dient immers rekening te houden met alle elementen die hem ter kennis gebracht zijn of in het administratief dossier zitten. Met name de redenen die verzoekster ertoe gebracht hebben een einde te maken aan de gezinscel met haar Belgische echtgenoot. In dat opzicht moet DVZ rekening houden met het huiselijk geweld en bedreigingen die verzoekster heeft verkregen.

In dergelijk geval valt verzoekster immers onder de uitzondering, aangezien zij tijdens het huwelijk of het slachtoffer was van huiselijk geweld.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat DVZ altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Zelfs wanneer het familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden en dus géén bestaansmiddelen of ziekteverzekering heeft (GwH 17 september 2015, nr. 121/2015). Tengevolge van arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof vraagt DVZ in de praktijk ook voor deze slachtoffers niet langer het bewijs van de bijkomende voorwaarden (werken enz.).

Dat verweerster thans haar zorgvuldigheid en motiveringsverplichting schendt wanneer zij niet motiveert waarom verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 42quater § 4, 4° Vw valt, hoewel zij via het administratief dossier op de hoogte zou moeten zijn van de ruzies, bedreigingen, politie-interventies.

Dat verzoekster alsnog de bijkomende bewijzen van het huiselijk geweld heeft overgemaakt aan de DVZ (zie het stuk 4).

4.1.6. Met betrekking tot het hoorrecht

Sinds 29 april 2017 voorziet de Verblijfswet overigens een hoorrecht telkens als de minister of DVZ overweegt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen of in te trekken (artikel 62, §1 Vw).

Enkel in volgende gevallen is er geen hoorrecht voorzien, namelijk als:

- redenen van staatsveiligheid zich ertegen verzetten,*
- buitengewone omstandigheden eigen aan het geval dit in de weg staan of verhinderen omwille van hun aard of ernst, of*
- de betrokkene 'onbereikbaar' is.*

Deze uitzonderingen moeten volgens rechtspraak van de RvS restrictief geïnterpreteerd worden en zijn enkel toegelaten ter bescherming van een hoger algemeen belang (RvS nr. 78.360 van 26 januari 1999; RvS nr. 78.887 van 23 februari 1999).

Als de minister of DVZ overweegt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen of in te trekken (en er geen uitzondering op het hoorrecht van toepassing is), brengt DVZ de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte. Naar analogie zou dit ook dienen te worden toegepast bij de aanvraag van het verblijf.

De betrokkene krijgt in principe vijftien dagen tijd, vanaf de ontvangst van de brief van de minister of DVZ, om relevante elementen schriftelijk over te maken die het nemen van de beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Deze termijn kan, rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval, worden ingekort of verlengd indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De wettelijke regeling van het hoorrecht houdt dus slechts een schriftelijke communicatie in. De betrokkene wordt niet mondeling gehoord maar wordt schriftelijk gevraagd eventuele relevante informatie die het nemen van de beslissing kan verhinderen of beïnvloeden, over te maken.

Verzoekster is geen gevaar voor de maatschappij. Zij had dan ook dienen te worden uitgenodigd gehoord te worden omtrent de redenen waarom zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Het hoorrecht bij beëindiging verblijf impliceert geen proactieve houding vreemdeling maar uitnodiging om gehoord te worden!

<https://www.agii.be/nieuws/rvs-hoorrecht-bij-beeindiging-verblijf-impliceert-geen-proactieve-houding-vreemdeling-maar#:~:text=Hoorrecht%20in%20de%20Verblijfswet,62%2C%20%C2%A71%20Vw> ”

2.1.2. Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Volgens de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet verzoekster aantonen dat zij echtgenote is van een Belgische onderdaan en ze deze laatste vergezelt of zich bij hem voegt.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen, aangezien uit de negatieve woonstvaststelling van de Politiezone Gent van 23 mei 2023 blijkt dat verzoekster niet langer is aan te treffen op het adres van de referentiepersoon en uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ze sedert 23 mei 2023 staat geregistreerd met een 'voorstel afvoering van ambtswege'.

Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift dat zij sinds 23 mei 2023 en tot op heden niet langer samenwoont met de referentiepersoon maar woonachtig is op een ander adres in Gent. Zij voegt daaraan toe dat de relatie verbroken is en dat zij de echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Waar verzoekster erop wijst dat zij nog gehuwd is met haar echtgenoot aangezien de echtscheidingsprocedure nog lopende is, wijst de Raad erop dat het louter gehuwd zijn niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster haar echtgenoot vergezelt of zich bij hem voegt, zeker nu er een echtscheidingsprocedure aanhangig is en verzoekster zelf aangeeft dat de relatie beëindigd is. Het kan dus redelijkerwijze niet worden betwist dat er geen gezinscel meer bestaat. Verzoekster erkent dat overigens.

Zij meent echter dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de redenen die verzoekster ertoe gebracht hebben een einde te maken aan de gezinscel met haar Belgische echtgenoot, met name het intra-familiaal geweld waarvan ze ook aangifte deed bij de politie. Zij betoogt dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden had moeten onderzoeken en motiveren of verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt, met name de uitzondering in het geval van intra-familiaal geweld, wat volgens haar wel het geval is.

De Raad wijst er echter op dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet enkel de beëindiging van het verblijfsrecht dat is erkend aan familieleden van Unieburgers regelt. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing de aanvraag voor zo'n verblijfsrecht weigert en het dus niet gaat om een beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht, waardoor artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, en dus de uitzonderingsgrond voor intra-familiaal geweld die daarin wordt bepaald, niet van toepassing is. Verzoekster toont verder niet aan dat de reden voor het beëindigen van de gezinscel, hoe schrijnend die ook zou zijn, een element is dat moest of kon worden betrokken bij de beoordeling van het voldaan zijn aan de wettelijke criteria zoals besloten in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt waar verzoekster betoogt dat zij zich in een impasse bevindt aangezien zij Frankrijk verliet om te huwen, maar op heden niet meer kan terugkeren omdat haar verblijf daar niet meer kan worden verlengd, gelet op het feit dat zij niet meer wordt toegelaten in haar studies.

Waar verzoekster nog aanvoert dat artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet naar analogie moet worden toegepast en de verwerende partij verzoekster had moeten horen omtrent de redenen waarom zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot, wijst de Raad er enerzijds op dat ook artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is op situaties van beëindiging of intrekking van een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden en niet op situaties van weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden. Anderzijds stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde dat de elementen die uit dit gehoor naar voren zouden komen, tot een andere beslissing zouden kunnen leiden.

Verzoekster heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nu niet kan worden vastgesteld dat zij de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Zij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

- “- *Schending van het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dat éénieder het recht heeft om te werken;*
- *Schending van het recht op eerbiediging van het privéleven (artikel 8 EVRM).*

De verzoekster is werkwillig.

Verzoekster wil voor zichzelf instaan en is dan ook naarstig op zoek naar werk. Zij legt hiervan een attest voor van de VDAB (zie het stuk 7).

Dit toont aan dat hij zich al inzet op onze arbeidsmarkt sedert zijn aankomst in België.

De verzoeker wenst zich uitdrukkelijk te beroepen op het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

“Eénieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.”

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen :

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest.

De werkbereidheid van verzoekster is hiermee aangetoond.

Zij neemt op heden ook Nederlandse lessen, doch spreekt vloeiend Frans.”

2.2.2. Daargelaten de vraag of verzoekster zich op artikel 15 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan beroepen nu zij niet langer een gezinscel vormt met een Unieburger, stelt de Raad vast dat verzoekster niet verduidelijkt hoe het feit dat zij werkbereid is en het recht op arbeid wordt gewaarborgd door verschillende verdragen en verklaringen maakt dat de bestreden beslissing inzake haar verblijfsrecht ten onrechte zou zijn genomen.

Verzoekster voert tot slot een schending aan van het recht op eerbiediging van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), maar met de loutere verwijzing naar haar werkbereidheid en talenkennis zet zij nog niet uiteen hoe deze bepaling dan wel geschonden zou worden door de thans bestreden beslissing, hetgeen des te problematischer is nu de bescherming die artikel 8 EVRM biedt, niet absoluut is enerzijds, en er geen verwijderingsmaatregel is anderzijds. De bestreden beslissing spreekt zich enkel uit over de vraag of is voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging, quod non.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS